

ЗАЩО МОРЕТО Е СОЛЕНО КОРЕЙСКА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Лина Бакалова, 2016

chitanka.info

Преди много години живял един цар, който наследил от баща си ръчна каменна мелничка и тя била за него по-ценна от всичко друго на света. Тази мелничка притежавала едно чудно свойство — когато сложат в нея дори и съвсем малко ориз или други зърна и ѝ кажат: „Мелничке, мели!“, тя сама започвала да мели и не преставала да изсипва потоци от смляно брашно, докато не ѝ наредят да спре. Затова винаги складовете били препълнени с оризово брашно и от незапомнени времена в това царство никой не гладувал.

Научил за необикновената мелничка един крадец от съседното царство и решил да я открадне. Той се преоблякъл като учен философ и успял да проникне в дома на един от царските министри. Там повел дълбокомислен разговор по най-различни въпроси и накрая казал:

— Чух, че царят е скрил своята чудотворна мелничка на тайно място, защото няма доверие на министрите си.

— Какви са тези приказки — подскочил като ужилен министърът. — Кой се осмелява да разпространява такива лъжи?

— Нима не знаете? — казал невинно крадецът — в цялото царство се говори как царят се страхува, че министрите ще му откраднат мелничката, и я е закопал някъде в градината си, но никой, освен него, не знае къде.

— Това са долни клевети! — извикал възмутено министърът. — Царят има пълно доверие на своите министри. Всички знаем, че мелничката се намира в беседката до каменния басейн с формата на лотосов цвят. Това е най-безопасното място, защото през деня там винаги е пълно с хора и никой не би посмял да я вземе пред очите на всички, а вечер вратите на двореца се заключват и стражата пази градината.

Като научил каквото му трябвало, крадецът се сбогувал с царския министър и си отишъл, за да обмисли как да действа по-нататък. На другия ден той се облякъл като будистки монах и влязъл заедно с другите посетители в двореца. Там се престорил на много замислен и бавно обиколил красиво поддържаните алеи, видял езерото с форма на лотос и беседката, в която била каменната мелничка. Когато се смрачило, той се притаил в един тунел под гъсти жасминови храсти близо до беседката и зачакал да си отидат всички. После се промъкнал в тъмното до беседката, взел опипом мелничката, мушна я в расото и се върнал бързо в скривалището си. Цялата нощ не посмял да мръдне,

за да не го усети стражата, а на сутринта, когато портите на двореца били отворени отново, той, целият треперещ от студ и влага, се смесил с първите посетители и се измъкнал благополучно навън.

Сега най-важното било да напусне колкото се може по-бързо града, защото всеки момент можели да забележат липсата на мелничката и да завардят всички улици. Най-добрият начин за бягство бил по вода и той забързал към крайбрежната улица, където се надявал да открадне някоя лодка и да отплава на юг, към своята страна. Ала в утринния здрач не забелязал, че лодката, която взел, е с пробито дъно. Бързо я избутал до водата, скочил в нея и се отправил навътре в открито море, където нямало да го видят от брега. Морето било тихо и скоро се отдалечил от сушата. Когато се почувствал в безопасност, поискало му се да опита мелничката, но нямал никакво зърно. В торбата си имал само малко сол, завързана на възел в кърпата му. Той сипал солта в мелничката и казал:

— Мелничке, мели!

Мигом от мелничката се посипала обилно сол и покрила дъното на лодката. Крадецът бил извън себе си от радост — мелничката можела да добива и сол! А в онези времена добиването на така необходимата за всички сол било трудно и солта била по-скъпа и от златото.

— Ще бъда по-богат и от царя! — помислил си ликуващо той. После се отпуснал назад в лодката и се размечтал как ще живее, когато стане богат.

През това време мелничката продължавала да произвежда сол. Чак след известно време крадецът забелязал, че солта се е намокрила. Тогава разбрал, че лодката пропуска, изплашил се за живота си, обърнал към брега и загребал отчаяно с веслата. Ала било вече късно — лодката натежала от солта и скоро потънала, като отнесла със себе си и крадеца, и мелничката. И тъй като нямало кой да каже на мелничката да спре, тя продължавала да бълва сол на дъното на морето и продължава и до днес. Затова морето е така солено.

Иллюстрация: Иван Билибин, 1905

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.